

Élő víz

Lectio: Jn 7,37-53

Textus: Jn 7,37-38

Az egyik gyülekezetből küldöttség ment a püspökhöz, mert elégedetlenek voltak a papjukkal:

- Püspök úr, helyezze el a mi papunkat máshova, mert nem vagyunk vele megelégedve és adjon helyette egy másikat.
- No, de mi a probléma? Miért nincsenek megelégedve vele?
- Az a baj, hogy mindig ugyanazt prédikációt mondja.
- Igen? És mit?
- Hát, mi nem is tudjuk...
- No, menjenek haza és tanulják meg a prédikációt és majd akkor méltatlankodjanak.

Elgondolkoztató e történet, de arra is felhívja a figyelmünket, hogy ha valamit meg akarunk jegyezni, akkor azt többször is el kell olvasni, ismételni, hogy rögzüljön bennünk. Egyébként a mi nagy reformátorunk, Kálvin János is reggel korán kelt, hogy az előző nap tanultakat ismétlje, hogy ne felejtse el.

Mi is most ezt tesszük, mert erről az Ígéről éppen egy évvel ezelőtt prédikáltam. De Isten Lelke szívemre helyezte ezt az Ígét a fiatalokkal Hegyközszentmiklóson való táborozásunk, fürdőzésünk alkalmával átélt események miatt is .

Figyeljünk csak az Ígére! Jézus szól: **„Aki hisz én bennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.” (Jn 7,38).**

Jézus ezt a sátoros ünnepek alkalmával mondta. Pontosabban a lombsátorok ünnepén. Akkor, amikor a nép az Isten nagy szabadítására emlékezett, ti. az Egyiptomból való szabadulásra. Ekkor még nem volt állandó lakhelyük, hanem sátrakban laktak, amelyeket az oázisoknál talált fák lombjaiból, a nádasokból fűzfagallyaiból készítettek. Ezt Mózes rendelése szerint tették: **„És vegyetek magatoknak az első napon szép fának gyümölcsét, pálmafa ágait, sűrű levelű fa lombját és patak mellett való fűzfagallyakat és örvendeztetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt hét napig...Örökkévaló rendtartás legyen a ti nemzetségeiteknél, a hetedik hónapban ünnepeljétek azt, sátrakban lakjatok hét napig...hogyan megtudják a ti nemzetségeitek, hogy sátorokban lakattam Izrael fiait, amikor kihoztam őket Egyiptom földjéről.” (3 Móz 23,40-43).**

Így tehát Jeruzsálembe sereglettek az emberek mindenünnen és lombsátorokat építettek a lapos házak tetején, a tereken és ahol csak lehetett. A sátorokat úgy építették meg, hogy a lombok között besüthessen a nap, a sátrak

tetején levő szalma között pedig átszállottak a csillagok. Ezekben a sátrakban laktak eleinte hét, majd később nyolc napon át. Ezeken a napokon Izrael népe örvendezett, vígadott. **Vidám ünnep** volt a lombsátrak ünnepe.

Hálaadó ünnep is volt, mert ekkor már betakarították a termést, learatták a gabonát, leszüretelték a szőlőt és az olajbogyót is begyűjtötték.

Mi hálát tudunk-e adni a termésért, a búzáért és mindenért, amivel Isten megáld bennünket? Sokan olyan természetesnek veszik, hogy ott van asztalukon a mindennapi kenyér és még sok minden, ami egyébként mind-mind Isten ajándéka. Nem kellene-e jobban odafigyelnünk mindarra, amit áldásképpen naponta, kegyelemből kapunk Istentől és nem kellene-e hálaadással és alázattal megköszönni Istennek?

A választott nép hálát adott évente a lombsátor ünnepén Istennek. Erről ír a nagy zsidó történetíró is, **Josephus Flavius**, aki Krisztus után 37-ben született és ezt az ünnepet „az” ünnepnek nevezi könyveiben.

Zakariás próféta pedig azt mondja, hogy ez az ünnep minden nép ünnepe lesz egykor: **„És léssen, hogy akik megmaradnak mindama népek közül, amelyek Jeruzsálem ellen jönnek: esztendőről esztendőre mind felmennek, hogy hódoljanak a királynak, a Seregek Urának, és megünnepeljék a sátorok ünnepét.” (Zak 14,16).**

Ez az ünnep az egész nép ünnepe volt. Nem csak a gazdagoké. A jómódú emberek ezen az ünnepen ajándékokat adtak a szolgáknak, az özvegyeknek, az árváknak, a jövevényeknek, úgy hogy mindenki boldog volt és örült.

Az emberek nagy sokasága pálmaágakkal, virágokkal a kezükben boldogan énekelve mentek fel a templomba, ahol a hálaáldozatot végezték el a papok. Egy közülük egy másfél literes arany edénnyel lement a Siloám tavához s az edényt megtöltötte a tó vizével s ezt a vizet az ezüst serlegben odakészített borral együtt az oltárra öntötte. Eközben a nép ujjongva örvendezett, énekelte. Boldogok voltak. Örömben az Urat magasztalták, hogy van vizük, italuk. Hálát adtak Istennek, hiszen a víz nagy kincs volt. Az életet jelentette.

Prédikációm elején utaltam arra, hogy a Hegyközszentmiklóson való fürdőzésünk idején gondoltam erre az Igére. Kellemes, meleg vízben lubickoltunk, labdázgattunk, úszkáltunk, de mivel a nap is melegen tűzött, megszomjaztak az ifjak. Mondtam nekik, hogy egy egész medence víz van itt és ti vízre vágytok? No, de ez nem jó inni, - mondták.

Így lubickol ez a világ az élet kellemes, langyos élvezeteiben, szórakozásaiban a napi munkák között. És jól érzi magát. Mert úgy gondolja, hogy csak erre van szüksége: élvezetre, szórakozásra, pénzre, munkára és még ki tudja mi mindenre, de egyszer csak megszomjazik!...Mert az életet adó víz nélkül mit sem ér az élvezet, a szórakozás, a pénz, a munka és még megannyi

minden földi dolog, ha nincs birtokunkban az élet vize, ha nem teljesedünk meg az élet vizével. Jól értsétek, Testvéreim, nem a földi örömek ellen szólok. Ha azzal mértékkel él az ember és ha nem a földi dolgok az elsődleges fontosságúak, akkor nincs semmi baj. Jézus is azt mondta, hogy először Isten országát keressük és akkor majd minden megadatik nekünk. Ám az ember egy kifocamodott világban egy megromlott értékrend szerint akarna élni és egyszer csak rájön, hogy valami nincs rendjén, hogy valami hiányzik még akkor is, ha körülötte ott van az élet élvezeteinek és szórakozásainak a tengere. Az ember egyszer csak rá kell, hogy jöjjön, hogy elhibázta az életét.

Ezért kiált fel az Úr Jézus ott a lombsátorok ünnepén és ezért kiált most is, hogy mi is halljuk: **„Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám és igyék. Aki hisz én bennem – amint az írás mondja -, élő víznek folyamai áradnak ki annak belsejéből.” (Jn 7,37-38).**

Hallod, Testvérem?! Az Úr Jézus éppen neked mondja és nekem. Nekünk, akik hiába keressük a békességet, a szeretetet, a nyugalmat, mert nem érzük el semmivel sem. Az örömek, az élvezetek csak ideig-óráig tartanak, mert csak az állandó, ami Jézus által van.

Sok ember szomjas e világon. Szomjazunk a gyógyulásra, ha betegek vagyunk. Áhítjuk az enyhületet a fájdalmak között. Ám sokszor kevés az orvosi tudomány, nem elegendő a sok és sokféle gyógyszer. Az Áldott Orvos, az orvosok Orvosa azonban enyhületet tud adni fájó sebeinkre.

A gyászolók: özvegyek, árvák, magányosak, mindannyian szomjúhozna a vigasztalásra. Emberi vigasztalás és bátorítás is jól esik a gyászolóknak, a társtalanoknak, de az Élet Urát és az Ő vigasztalását nem pótolja senki és semmi.

Ezért mondja Jézus: Aki szomjúhozik..., bárki, aki csak óhajtja az élet vizét, az Ő hozzá menjen! A meghívás mindenkinek szól. Jézus mindenkit hív, csak menjünk Hozzá. Ő hív, de rajtunk áll, tőlünk függ, hogy elfogadjuk-e az Ő hívását és megyünk-e Hozzá. És mennek is Hozzá azok az emberek, akik belül száradtak. Hiszen mit ér egy szép liturgia, mit ér egy szép istentisztelet, ha belül nem teljesedik meg a szív az Élet vizével?! Mit használ az, ha szépen énekelsz, ha csendben imádkozol, ha figyelsz az Igére, de nem érinti meg a szívedet és nem teljesedsz meg az Úr Jézus Krisztussal, vagyis Benne és Általa az örömmel, békével, bűnbocsánattal.

Luther Márton sem talált nyugalmat addig, szomjas volt a lelke, míg be nem telt az élő vízzel, melyet Jézus kínált neki a bűnbocsánat által.

Ezt a vizet kínálta Jézus a samáriai asszonynak is a Jákob kútjánál és megelégedet. És mind a ketten: egyik fél Európát, másik Sikár városát itatta meg az élő vízből. Mert, **„aki hisz én bennem, amint az írás mondja-, élő víznek folyamai ömlenek ki annak belsejéből.” (Jn 7,38).**

Hiszel-e, Testvérem az Úr Jézusban? Tudom, hogy hiszel. Hiszen azért vagy itt az istentiszteleten, mert hallani akarod Isten Igéjét. És ha hallod azt és olvasod azt naponta, akkor Isten megajándékoz hittell, mert a **„a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.”** És ha hiszel az Úr Jézus Krisztusban, akkor élő víznek folyamai ömlenek ki a belsődből, a szívedből. Igen, mert aki megteljesedik naponta az Élet Vízével, Magával Jézus Krisztussal, akkor annak nem csak ajkán lesz a vallomás: **Uram! Uram!**, hanem a belsejéből, a szívéből árad az, ami benne van, vagyis a Krisztus békéje, a Krisztus szeretete, a Krisztus szelídsége.

Amint az Írás mondja **Ézs 58,11-ben: „És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégti lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint vízforrás, amelynek vize el nem fogy.”** Vagy ahogy az Írás mondja az első zsoltárban: **„Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll és csúfolódók székében nem ül. Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége és az Ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, amely idejekorán megadja gyümölcsét és levele nem hervad el és minden munkájában jó szerencsés lesz.” (Zsolt 1,1-3).** Vagy amint az Írás mondja a 23. zsoltárban: **„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. Füves legelőkön nyugtat engem és csendes vizekhez terelget engem. Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az Ő nevéért.” (Zsolt 23,1-3).**

Lehetne még sorolni az Írásokat, de egy a lényeg, hogy Jézus az éltető víz és aki Vele teljesedik meg, annak belsejéből a krisztusi élet árad a másik ember felé. Az ember egész lénye, megnyilvánulása, életformája, mind azt hirdeti, hogy Jézus árad belőle.

Kedves Testvéreim! Még elmondom a 39. és következő versek alapján, hogy Jézus tulajdonképpen nem azt mondja itt, hogy még nem volt Szent Lélek, hanem az emberek még nem nagyon tudták, hogy ki Ő. Régen is volt villamos energia és atomenergia, de csak akkor amikor felfedezték, akkor tudták hasznosítani ezt az energiát.

Igazán csak pünkösdkor és pünkösöd után derük ki, hogy ki is valójában a Szent Lélek. Akkor derül ki, hogy milyen nagy a hatalma, az ereje, az áldása.

Amikor Jézus mindezt elmondja, azt olvassuk a továbbiakban, hogy szakadás támad a sokaságban Jézus miatt. Ma is így van. Vannak, akik döntenek mellette, befogadják és Vele és Átala szolgálnak a családban, a gyülekezetben és a világban. Vagyis kiárad belőlük a Krisztus Lelke. Másokat meg hidegen hagy Jézus szava, Jézus éltető Lelke és mennek a maguk útján a veszedelembé, mint a főpapok és a farizeusok. Ezek ugyanis méltatlankodnak, hogy a templomszolgák miért nem fogták el Jézust és vitték oda hozzájuk. Irigyek voltak Jézusra, mert **„soha ember úgy nem szólt, mint ez az ember.”**

Éppen ezért az egyszerű emberek nagy sokasága kezdte követni Jézust. Ők az egyszerű embereket, a föld népét megvetették, átkozottaknak tekintették, mert nem nagyon éltek meg azt az életformát, amit a farizeusok. Ezért a farizeusok nyolc fontos rendelkezést tartottak magukra kötelező érvényűnek a föld népével szemben:

1. Nem szabad bennük bízni.
2. Semmiféle tanúskodást nem tehetnek.
3. Titkot rájuk bízni nem szabad.
4. Árvákat rájuk bízni tilos.
5. Élelmiszer tartalékot nem őrizhetnek.
6. Velük együtt írástudó vagy farizeus nem utazhat.
7. Vendégül nem láthatók, meghívásuk el nem fogadható.
8. Üzletet velük egy írástudó vagy farizeus ne kössön.

Nagyon elgondolkoztató az, hogy egy-egy Jézusról másképpen gondolkozó kimondja az ítéletet: Átkozott.

Ma pedig a kegyesen gondolkozó és Ígét megélő ember a lenézett és megvetett, akivel nem nagyon akarják vállalni a közösséget. Vajon miért? Miért ragaszkodunk annyira a megcsontosodott, elavult szokásainkhoz? A régi megrögzött hagyományokhoz? Nem kellene már túlbuzogjon belőlünk a Jézus szeretete a másik ember felé? Nem kellene már túlbuzogjon a Jézus békessége a többiek felé? Miért van annyi széthúzás? Miért nem lehet szeretetben a békét munkálni Isten dicsőségére és embertársaink javára? Vajon nem azért, mert még nem teljesedtünk meg az élet Vízével, az éltető Jézussal és az Ő Lelkével?

„Jaj néktek, írástudók és képmutató farizeusok!” – mondta egykoron Jézus. Mi nem halljuk e figyelmeztetést? Mi, legyünk „főpapok”, vagy volt „főpapok”, és „kis papok” és Írást ismerők, de azt nem krisztusi lelkülettel magyarázó, hanem ítélkezők, jaj nekünk! És mi, kik farizeusi életünkkel kiürítjük templomainkat, jaj nekünk!

Testvérem, ha szomjas a lelked, jöjj velem együtt bűnbánattal, menjünk egyre többször az Élet Vízéhez, hogy Vele és Átala teljes legyen életünk és szolgálatunk.

Ámen.

Biharszentjános, 2012.07.22.

Csomay Árpád
lelkipásztor.